Manualul Celor din Linia a Doua

Woodrow Kroll

OM

Tradusă, editată şi distribuită de
S.C. AQUA FORTE srl
CP. 805O.P. 12
Cluj-Napoca
Tel. 064.433263
Traducător: Sorina Mureşan
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KROLL, WOODROW
Manualul celor din linia a doua: cum să
susţii misionarii din spatele liniilor / Woodrow Kroll;
trad. Sorina Mureşan - Cluj-Napoca: Aqua Forte, 2002
p.; cm
ISBN 973-S5311-2-8
1. Mureşan, Sorina (trad.)
2
The Home Front Handbook
by **Woodrow Kroll**
© 1994 by The Good News Broadcasting Association, Inc.
AII rights reserved.
Translated by permission.
© 2001 by Operation Mobilisation Greater Europe
for the Romanian edition.

Introducere

Oare fiecare creştin este misionar? Nu în adevăratul sens al cuvântului. Numai cei care sunt trimişi sunt adevăraţi misionari. Fiecare creştin este un martor; cuvântul misionar înseamnă „trimisul", iar unii dintre noi suntem chemaţi să rămânem.

Dar, în această broşură voi folosi cuvântul *misionar* în cel mai larg sens al lui, chiar şi când mă refer la cei care sunt „trimişi" de Dumnezeu să lucreze acasă. Avem o chemare la fel de mare ca cei care sunt chemaţi să meargă peste mări dar, spre deosebire de misionarii din linia întâia a frontului, cei mai mulţi misionari din spatele frontului, nu au înţeles importanţa chemării lor.

Dacă imaginea pe care o ai despre misionar este aceea a unuia care poartă pantaloni scurţi kaki şi pălărie din paie, nu-i nici o mirare că nu te consideri un trimis al lui Dumnezeu.
Pune-ţi problema astfel: unii misionarii duc Vestea bună a dragostei lui Dumnezeu în jurul lumii; alţii o duc în jurul blocului. în timp ce Dumnezeu îi cheamă pe unii creştini ca misionari în linia de front, El îi cheamă pe ceilalţi dintre noi pentru a face cu credincioşie, o lucrare în spatele frontului.
Cartea aceasta este scrisă pentru cei care nu fac parte dintre cei „trimişi". Putem fi luptători în spatele liniilor, dar suntem luptători. Această carte este focalizată pe zece posibilităţi captivante de a ajuta misionarii din spatele liniilor.
Te vei regăsi în una din aceste posibilităţi - sau poate în mai mult de una. Descoperă rolul tău în faţa lui Dumnezeu ca misionar în spatele frontului şi fii credincios lui Dumnezeu pe fiecare potecă a slujbei de misionar pe care ţi-o deschide.

Capitolul 1

Mărturiseşte

Misionarii din spatele frontului consideră că prima lor datorie este aceea de a spune lumii despre Isus Hristos. Aceasta este mărturisirea. Prima posibilitate care ţi se oferă ca misionar în spatele frontului este aceea de a spune familiei şi prietenilor ce a făcut Isus pentru tine.

***De** ce să mărturiseşti?*

Toţi ştim că trebuie să mărturisim, dar ştii *de ce* trebuie să-1 mărturisim pe Domnul? Iată de ce.

1. Oamenii recunoscători nu pot tăcea

îţi aduci aminte când ai crezut în Isus Hristos ca mântuitor? Abia puteai să-ţi stăpâneşti bucuria. Aceasta este mărturisirea - a spune altora despre bucuria care a intrat în viaţa ta când ai fost mântuit.
Gândeşte-te la povestea celor patru leproşi care au dat peste proviziile de mâncare din tabăra siriană. Israeliţii mureau de foame, iar leproşii au căzut de acord că nu ar fi corect să nu spună nimănui despre aceste provizii (2 împăraţi 7). Erau recunoscători lui Dumnezeu, iar oamenii recunoscători nu pot tăcea.
Aşa ar trebui să se întâmple şi cu noi. Evanghelizarea este totuna cu un cerşetor care spune altui cerşetor unde să găsească pâine. Dacă ai găsit Pâinea vieţii, recunoştinţa te îndeamnă să spui altora cum să-şi găsească plăcerea în Isus. La urma urmei, cine n-ar vrea să audă veşti bune?

I

2. 7SMS *doreşte să mărturiseşti pentru El.*

Isus ne-a iubit şi a murit pentru noi la Calvar. Acum are de lucru pentru noi. El a spus ucenicilor Săi: „îmi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1:8).
Misionarii din spatele frontului nu sunt mai puţin însemnaţi în oastea Domnului decât misionarii din linia de front. Isus n-a făcut o mare deosebire între cei 12 şi ceilalţi ucenici.
De fapt, Isus nu numai că doreşte să spunem prietenilor noştri cum ne-a mântuit ci, El ne şi trimite la vecini şi la colegi din acest motiv. El a spus: „Cum M-a trimes pe Mine Tatăl, aşa vă trimet si Eu pe voi" (Ioan 20:21).
Gândeşte-te la aceasta. Ai fost trimis de Isus exact ca şi cum ar fi trebuit să-ţi faci bagajele şi să pleci în Africa. Exact acolo unde eşti, în spatele frontului, Isus doreşte să mărturiseşti pentru El şi doreşte să le spui

prietenilor şi vecinilor tăi ce a făcut Dumnezeu pentru tine şi ce poate face şi pentru ei.

3. *Oamenii au nevoie de Domnul*

Lucrul fundamental în actul mărturisirii este acesta: oamenii au nevoie de Domnul.

Dacă prietenii şi familia ta nu ar fi avut motiv să se teamă de judecată, Isus nu ar fi trebuit să te trimită să le spui despre salvare. Dar oamenii au nevoie de Domnul şi asta înseamnă că acest lucru este valabil şi pentru oamenii pe care-i cunoşti - cei cu care mergi în concediu, cei cu care lucrezi, colegii de clasă, prietenii cu stai de vorbă la telefon etc.

Lumea poate avea multe religii, dar nu are decât un singur Mântuitor. Isus Hristos este acel Mântuitor şi Singurul care poate împlini nevoia din vieţile prietenilor tăi şi a familiei tale.

Prin urmare, data viitoare când te întâlneşti cu ei, sau când le auzi glasul, nu uita: oamenii au nevoie de Domnul.

De ce** este **importantă mărturisirea?

Sunt atâtea lucruri despre care poţi să vorbeşti când le mărturiseşti prietenilor. Ce este cu adevărat important? Dacă vrei ca ei să înţeleagă nevoia lor de mântuire şi belşugul de har al lui Dumnezeu, iată lucrurile esenţiale pe care trebuie să le mărturiseşti.

1. Harul lui Dumnezeu

Mie îmi place să încep prin a le spune prietenilor şi familiei cât de mult îi iubeşte Dumnezeu. Oamenii de astăzi au nevoie să audă aşa ceva. Atât de mulţi oameni cred că nu-i iubeşte nimeni, dar acest lucru nu este adevărat. Dumnezeu i-a iubit atât de mult încât 1-a trimis pe Fiul Său să moară pentru ei.

Dragostea lui Dumnezeu este veşnică (Ieremia 31:3). El ne-a iubit întotdeauna, chiar dacă am păcătuit împotriva Lui. El nu ne-a iubit pentru că meritam să fim iubiţi; ne-a iubit pentru că El este dragoste (1 Ioan 4:16). Cel mai important verset din Biblie vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Ioan 3:16 spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".

2. *Nevoia noastră*

Avem nevoie de dragostea lui Dumnezeu pentru că am păcătuit împotriva Lui. De fapt, nici unul - nici o persoană vie de astăzi - nu este fără păcat. Biblia spune că nevoia noastră este universală. „Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23). Şi nevoia noastră este critică. „Fiindcă plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Păcatul aduce moartea, o pedeapsă meritată. Dumnezeu a dat grădina Edenului ca un mediu perfect pentru om. Dar Adam şi Eva au ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, şi acesta a fost păcat (Genesa 3:1-6). De vreme ce persoana care păcătuieşte va muri negreşit, şi toţi am păcătuit, toţi suntem condamnaţi la moartea fizică, spirituală şi veşnică (Romani 5:12-21). Ceea ce ne lipseşte este o persoană care să poarte pedeapsa păcatului nostru.

3. *Răspunsul lui Dumnezeu*

Dumnezeu ştie totul despre păcatul şi nevoia noastră. El ştie că avem nevoie de un mântuitor, de cineva care să suporte judecata pentru păcatul nostru. Dar acest cineva nu putea fi oricine; un Dumnezeu perfect nu poate accepta decât o jertfă perfectă. Dumnezeu a reacţionat la nevoia noastră cu un har şi o dragoste caracteristică: „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi, prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5:8). Isus a fost răspunsul lui

Dumnezeu la nevoia noastră.
Dumnezeu 1-a dat pe Fiul Său pentru noi pentru că noi nu ne puteam mântui singuri. „Pe Cel ce i\-a cunoscut nici un păcat, El 1-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:21). Dumnezeu 1-a trimis pe Isus să moară pe crucea de pe Calvar făcând totul pentru ca noi să fim iertaţi de păcatele noastre.

Isus este răspunsul lui Dumnezeu la nevoia noastră

4. Răspunsul nostru

Dar mântuirea nu este automată. Romani 3:22 spune: „neprihănirea dată de Dumnezeu care vine prin credinţa în Isus Hristos, pentru toţi şi peste toţi cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire". Dumnezeu ne-a dat mântuirea prin Fiul Său dar, pentru a fi mântuiţi trebuie să credem că Isus Hristos este singura cale pentru iertarea păcatelor noastre. Cheia este cuvântul „credem". Neprihănirea lui Dumnezeu este peste toţi cei care cred.
Răspunsul nostru dat lui Dumnezeu trebuie să fie răspunsul credinţei. „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă" (Efeseni 2:8). Dacă noi credem că Isus a murit, a fost îngropat şi s-a înălţat din morţi pentru a ne mântui de păcatele noastre, şi îi cerem să ne mântuiască, vom fi mântuiţi (Fapte 16:31). Fără credinţă este imposibil să-i fim plăcuţi Lui.
Dacă doreşti ca prietenii şi familia ta să ştie tot ce au nevoie pentru a fi mântuiţi, comunică-le esenţialul programului de mântuire al lui Dumnezeu. Cere-i ajutorul lui Dumnezeu - şi El ţi-1 va da.

Ce unelte poţi folosi?

Dacă doreşti cu adevărat să fii un martor ca misionar din spatele liniilor, ce îţi trebuie pentru aceasta? Care sunt uneltele misionarului, necesare pentru a-ţi împărtăşi credinţa cu prietenii şi vecinii tăi? Poate te va surprinde că nu ai nevoie de lucruri foarte scumpe pentru a fi un martor.

1. Foloseşte-ţi Biblia

Am condus oameni la Domnul fără o Biblie în mână, dar este mult mai uşor pentru ei dacă văd direct ce spune Dumnezeu despre dragostea Lui şi nevoia lor. Unealta de bază pentru misionarii din spatele frontului, este o Biblie.
Este bine să-ţi semnezi versetele pe care vrei să le împărtăşeşti cu alţii. Astfel ei le pot localiza mai uşor. Subliniază-le sau colorează-le. învaţă bine unde se găsesc aceste versete. Când mărturiseşti nu este momentul să cauţi capitolul sau cartea de care ai nevoie.
împărtăşeşte aceste noţiuni de bază cu prietenii tăi. Roagă-te înainte de a te întâlni cu ei; cere altora să se roage pentru tine în timp ce tu stai de vorbă cu prietenii tăi; apoi roagă-te cu ei după ce aleg să primească darul preţios al mântuirii lui Dumnezeu. Aceasta va ajuta la întărirea deciziei lor.

2. Foloseşte literatură şi casete video

Sunt şi alte unelte eficiente care să te ajute să spui prietenilor tăi şi familiei despre Domnul. Ele nu sunt un substitut pentru Biblie, dar sunt un ajutor pentru a aduce mesajul Bibliei la prietenii tăi.
Broşurile sunt o unealtă preferată şi ieftină pentru împărtăşirea evangheliei. Sunt scurte, uşor de citit şi la subiect. Mai multe societăţi de publicare a broşurilor se ocupă de tipărirea şi distribuirea lor.
în ultimii ani, Dumnezeu ne-a dat o unealtă nouă şi foarte eficientă de a spune Vestea bună. De multe ori prietenii tăi nu vor veni cu tine la biserică, dar aproape fiecare ţi se va alătura o după-masă pentru a urmări un program video. Back to the Bible a produs mai multe casete cu învăţături biblice în seria Passport Video. Fiecare dintre ele a fost filmată în Ţara Sfântă, sau în alte locuri semnificative pentru istoria bisericii şi

sunt o prezentare a evangheliei. După vizionarea unei astfel de casete, poţi discuta cu prietenii tăi despre ce înseamnă să te încrezi în Isus ca mântuitor.
Cărţi, broşuri, filme creştine şi multe alte unelte folositoare, îţi stau la dispoziţie. Caută la librăria creştină locală. Dar nu uita - ciocanul n-are nici o valoare pentru tâmplar dacă acesta nu-1 foloseşte. Dacă îţi cumperi unelte pentru mărturisire, foloseşte-le.
3. Foloseşte-ţi viaţa
Unul dintre cele mai uşoare modalităţi de a-1 împărtăşi pe Hristos este viaţa ta. Lasă ca schimbarea care s-a produs în viaţa ta de când ai devenit creştin să pătrundă fiecare domeniu al vieţii tale. Lasă lumina ta să lumineze pe cei apropiaţi, pe colegi, sau la picnicul familiei într-un mod în care prietenii şi familia ta să-1 vadă pe Isus în stilul tău de viaţă.
Fii un creştin bucuros. Fii bun, iertător, blând. Fii tot ce a vrut să te facă Hristos prin moartea Lui şi oamenii vor vedea schimbarea. „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri" (Matei 5:16).
Evanghelizarea exclusivă prin modul tău de a trăi este insuficientă pentru a conduce oamenii la Mântuitorul. Ei trebuie să ştie cum pot fi mântuiţi, nu numai cum trăiesc cei mântuiţi. Dar folosirea modului tău de viaţă ca unealtă de evanghelizare este o modalitatea extraordinară de a mărturisi în spatele liniilor.
4. Foloseşte-ţi mintea
Modurile în care poţi mărturisi sunt tot atât de variate câţi creştini mărturisitori există. Foloseşte-ţi mintea. Dacă ai vreo idee de mărturisire care crezi că este bună, cerceteaz-o împreună cu pastorul sau cu un alt creştin matur în care ai încredere. Vezi ce părere au. „Dar biruinţa vine prin marele număr de sfetnici" (Proverbe 11:14; 24:6).
Am întâlnit oameni care au folosit poşta ca unealtă de mărturisire. Alţii au folosit faxul sau telefonul. Alţii au făcut invitaţii la o cafea şi au invitat prieteni acasă pentru a le spune despre dragostea lui Dumnezeu. Posibilităţile sunt nenumărate.
Misionarii din spatele liniilor nu sunt actori. Nu jucăm un rol de susţinere. Luăm parte la câştigarea lumii noastre la Hristos. A fi martor nu înseamnă a face o lucrare pentru care ai nevoie de o chemare specială; ci înseamnă a face un lucru pe care trebuie să-1 facă orice creştin. Dacă ai de spus ceva, poţi fi un martor al Domnului.

Capitolul 2
Creste

Creşterea este consecinţa naturală a naşterii. Naşterea fără creştere este ca punctul de start fără pistă - ai de unde să iei startul, dar n-ai încotro să mergi.
Când te încrezi în Isus Hristos ca mântuitor, eşti ca un pui minuscul de pin. Trebuie să creşti dacă vrei să devii puternic şi înalt. Dacă nu creşti în harul şi cunoştinţa Domnului şi a mântuitorului Isus Hristos, poţi fi prins în laţ de orice învăţătură care este dată de orice grup nou de părtăşie care apare în comunitatea ta.
Un ingredient major în asigurarea succesului pe câmpul de misiune este continuarea creşterii personale a fiecărui slujitor al lui Dumnezeu. Până şi cel mai matur misionar are nevoie de o creştere zilnică în Cuvânt. Dar misionarii din spatele liniilor? Este creşterea la fel de necesară şi

pentru noi? Absolut! Oricine doreşte să dea roade sau să fie puternic are nevoie să crească, indiferent unde este chemat să slujească.
Biserica primului secol era plină de misionari şi aveau foarte mult succes. Unii s-au dus în Egipt, alţii în Europa, alţii au rămas acasă. Toţi erau misionari. Ce a făcut ca aceşti misionari din spatele frontului Ierusalimului să fie la fel de puternici ca fraţii lor care călătoreau? Toţi creşteau în Domnul.

Creştem când învăţăm

Când vorbim despre creşterea bisericii, ne gândim în mod natural la o creştere numerică. Şi de ce nu? Biserica Primară a crescut impresionant din punct de vedere numeric.
Fapte 2:41 spune: „s-au adaus aproape trei mii de suflete" bisericii, într-o singură zi. Fapte 11:24 spune: „Şi destul de mult norod s-a adaus la Domnul". Dar 5:14 este şi mai uimitor: „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbaţi şi femei, se mărea tot mai mult" (în engl.: „mulţimi de bărbaţi şi femei"). Cuvinte ca *adaus* şi *mulţimi* (engl.) vorbesc de la sine. Creşterea numerică în Biserica primului secol era fenomenală.
Astfel s-a produs creşterea spirituală. Aceşti oameni au început de la zero - s-au înmulţit mai mult decât cei de astăzi ţinând cont şi de faptul că nu aveau o istorie a creştinismului aşa ca noi. Când celor nou-născuţi spiritual li se dă învăţătură, rata lor de creştere este extraordinară.
Fapte 2:42 spune: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni". Cheia unei creşteri spirituale a acestor credincioşi era studiul zilnic al Cuvântului.
Dacă citeşti cu consecvenţă Cuvântul lui Dumnezeu, dacă-i studiezi

adevărurile singur sau în grup, poţi experimenta acel gen fenomenal de creştere spirituală de care se bucurau aceşti misionari din spatele frontului Ierusalimului. Iată cum se înmulţeau ei.
în primul rând fă-ţi timp în fiecare zi pentru a citi şi medita la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu sări peste acest timp şi nu lăsa alte lucruri să interfereze cu el. Ţine un caiet de notiţe pentru a-ţi nota lucrurile pe care le înveţi din Cuvântul lui Dumnezeu. învaţă de la cel mai mare învăţător - Duhul Sfânt. Creşte citind.
în al doilea rând, frecventează săptămânal o biserică ce crede în Biblie. Ia notiţe la predicile pastorului. Dacă nu s-a spus nimic demn de notat, caută altă biserică. Există numeroşi slujitori ai lui Dumnezeu care merită să-i asculţi. Stabileşte-te într-o biserică în care se predică Cuvântul în fiecare săptămână.

Creşterea spirituală vine din învăţarea Cuvântului lui Dumnezeu

în al treilea rând, implică-te într-un grup de studiu biblic. Alege unul în care nu se discută numai probleme. Alege unul care să folosească Cuvântul lui Dumnezeu pentru a le rezolva. Nu uita, creşterea nu vine din flecăreli; ea vine din învăţătură.
în al patrulea rând, ascultă programe de radio sau TV în care se predică Cuvântul. Ai grijă ca învăţătorii să spună suficient din ceea ce spune pastorul tău - dacă acesta predică cuvântul. Repet, dacă nu ai ceva de rumegat direct din Biblie după ce ai ascultat, probabil că nu ai învăţat din Cuvânt.
Creşterea spirituală vine din învăţarea Cuvântului lui Dumnezeu. Ea nu vine doar din studii biblice, ci din citirea şi meditarea zilnică, rezonantă, consecventă asupra a ceea ce spune Dumnezeu în Biblie.

Creştem când învăţăm pe alţii

Predarea poate fi cea mai puternică dintre uneltele de învăţare. Când studiezi personal Biblia şi împărtăşeşti cu prietenii şi cu familia ta ceea ce ai învăţat, nu înveţi numai pe alţii. înveţi şi tu încă odată. înveţi mai bine. înţelegi mai profund adevărurile pe care le-ai strâns din studiul tău personal al Cuvântului.

Probabil că ai experimentat deja acest lucru. Poate că ţi s-a cerut să predai unui grup de studiu biblic sau unei clase de şcoală duminicală, aşa că ţi-ai pregătit o lecţie. Poate că ţi-a fost o frică de moarte când ai predat, dar ai făcut tot ce ai putut. Când lecţia s-a terminat, ai descoperit

un adevăr preţios: învăţătorul învaţă întotdeauna mai mult decât studentul. Dacă vrei să creşti în Domnul, învaţă din Cuvântul Lui şi apoi învaţă-i pe alţii ceea ce ai învăţat. Vei vedea cum creşterea se va aprofunda şi se va lărgi în acelaşi timp.

Apolo era un creştin din primul secol care predica Scripturile cu elocvenţă. Era priceput în a vorbi şi a-i învăţa pe alţii Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cunoştinţele lui nu erau complete; nu cunoştea decât botezul lui Ioan. Nu ştia nimic de botezul cu Duhul de care vorbit Isus. Să ne uităm la Priscila şi Acuila. Acest cuplu sfânt studia Cuvântul zilnic. Când Apolo a venit la Efes, l-au luat deoparte şi l-au învăţat Cuvântul corect (Fapte 18:24-26). învăţându-1 pe el, învăţau şi ei. Aşa se întâmplă întotdeauna. învăţătorii sunt cei mai buni elevi, aşa că învaţă pe alţii Biblia, profită de fiecare ocazie pentru a face acest lucru.

Creştem când slujim

Nu există învăţător mai bun decât experienţa. Cu cât înveţi mai mult, cu atât slujeşti mai mult. Cu cât slujeşti mai mult, cu atât înveţi mai mult. Misionarii din spatele frontului experimentează alte lucruri decât misionarii din prima linie, dar câştigă experienţă negreşit. Cu cât slujim mai mult cu ceea ce am învăţat din Cuvântul Său, cu atât mai mult învăţăm din Cuvânt. Acesta nu este un cerc vicios - este un cerc victorios. Pavel a vizitat Efesul în mai multe rânduri. Fapte 18:11 spune că el a rămas acolo un an şi şase luni „şi învăţa printre corinteni Cuvântul lui Dumnezeu". De asemenea, el le-a reamintit bătrânilor din Efes că a slujit pe Domnul cu smerenie (20:19). Pentru Pavel, a învăţa pe alţii sau a sluji erau unul şi acelaşi lucru. El slujea învăţând pe alţii. Creştea învăţând pe alţii.

Misionarii din spatele liniilor au nevoie să crească şi cresc în acelaşi fel în care cresc misionarii din linia de front. Nu trebuie să fii un misionar profesionist ca Pavel pentru a creşte în Domnul. Fă doar ce a făcut el. învaţă Cuvântul, învaţă pe alţii ce ai învăţat tu, şi slujeşte-1 pe Domnul aşa cum El îţi arată.

Fii un creştin puternic din punct de vedere spiritual. La urma urmei, este de puţin folos unei armate să formeze soldaţi de linia întâi puternici dacă soldaţii din rezervă sunt slabi şi neinstruiţi. Indiferent cine eşti şi ce slujeşti, creşte consecvent în cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta ţine armata lui Dumnezeu pregătită pentru luptă.

Capitolul 3

Slujeşte

Ai auzit vreodată expresia: „înfloreşte unde ai fost plantat"? Acesta este sfatul potrivit pentru misionarii din spatele liniilor. Dumnezeu are o slujbă pentru fiecare dintre noi acolo unde ne-a aşezat. Un alt mod de a spune acelaşi lucru este: „Slujeşte acolo unde eşti mântuit".

Când biserica din Ierusalim a început să crească rapid, mii de oameni fiind adăugaţi bisericii dintr-o dată, au început problemele. Biserica a trebuit să facă faţă acestor probleme fără să fi avut avantajul experienţei

anterioare sau al unui manual de tactici şi proceduri.
Una dintre aceste probleme este înregistrată în Fapte 6. Mulţi dintre cei mai înstăriţi credincioşi şi-au vândut proprietăţile pentru a ajuta credincioşii mai săraci, dar unii dintre evreii care vorbeau greceşte au observat că văduvele lor nu erau ajutate corect. Astfel că ucenicii au stabilit ca şapte bărbaţi să slujească ca diaconi - cei care administrează distribuirea ajutoarelor bisericii.
Aceşti oameni nu erau predicatori, apostoli, învăţători, evanghelişti itineranţi, misionari călători, sau alţi slujitori „încântători". Ei slujeau la mese, întreţineau focul în cămine. Erau oameni ca mine şi ca tine. Erau misionarii din spatele frontului şi erau importanţi pentru Dumnezeu şi pentru biserica Lui. Atitudinea lor faţă de slujire ca lucrare autentică, este un model pentru noi astăzi. Să examinăm atitudinea lor.

Slujirea este o chemare de la Dumnezeu

Cineva a spus că slujirea este chiria pe care o plătim pentru spaţiul pe care-1 ocupăm în această lume. Dar, ca şi creştini, ar trebui să fim mult mai preocupaţi de locul pe care-1 ocupăm în trupul lui Hristos decât de cel pe care-1 ocupăm în lume.
Percepi slujirea Domnului ca pe o chemare divină? Dacă eşti mântuit, aşa şi este. A fi liber de robia Satanei şi a păcatului nu înseamnă a fi liber să faci tot ce doreşti. Suntem pur şi simplu liberi să-1 slujim pe Dumnezeu aşa cum doreşte El şi aceasta este adevărata libertate.
Când Moise a stat înaintea lui Faraon, şi a spus: „Lasă pe poporul meu să plece", i-a dat un motiv de fiecare dată când i-a cerut acest lucru. El nu a spus doar: „Lasă pe poporul meu să plece". El i-a spus lui faraon de ce trebuia eliberat poporul lui Dumnezeu. „Lasă pe poporul meu să plece ca să-Mi slujească în pustie" (Exodul 7:16; 4:23; 8:1,20; 9:1,13; 10:3,7). Dumnezeu nu i-a salvat pe israeliţi pentru că i-a fost milă de ei. El i-a salvat pentru ca să-1 slujească şi aceasta este valabil pentru mine şi pentru tine deopotrivă.

13

N-ar trebui să citim niciodată Efeseni 2:8-9 fără versetul 10. Acesta este versetul care ne spune de ce ne-a mântuit Dumnezeu: „Căci noi suntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele".
Fiecare dintre noi trebuie să înţeleagă mântuirea lui Dumnezeu ca fiind chemarea Lui de a-1 sluji. Aceşti diaconi din Ierusalim au fost bucuroşi să slujească la mese pentru Domnul; acesta a fost lucrarea la care i-a chemat Dumnezeu. Aceasta a dat semnificaţie vieţii lor de creştini.
Dacă odată mântuiţi, suntem în drum spre cer, de ce nu ne ia Dumnezeu direct acasă? Dacă e cu mult mai bine acolo, de ce ne lasă aici? Pentru că are să ne dea ceva de făcut. într-o zi, când bătălia va fi luat sfârşit, ocazia de a sluji pe pământ se va sfârşi şi ea. Trebuie să înţelegem că suntem chemaţi de Dumnezeu să-1 slujim acum, sau vom pierde această oportunitate pentru totdeauna.

Slujirea este înalta noastră chemare din partea lui Dumnezeu.

Să nu crezi că dacă nu eşti chemat să mergi să slujeşti de cealaltă parte a lumii, chemarea ta nu este importantă. Oricum nu este chemarea ta; este chemarea lui Dumnezeu. Tu eşti cel chemat.
Slujitorii Domnului au fost întotdeauna înclinaţi să considere slujirea lor o chemare înaltă. Leviţii au slujit la Cortul întâlnirii şi în Templul lui Dumnezeu în Vechiul Testament, cam aşa cum au slujit diaconii biserica în Noul Testament. Leviţii au renunţat la pământurile lor şi la identitatea lor în această lume în schimbul privilegiului înaltei chemări a lui Dumnezeu (Numeri 18:21).

Slujitorii din spatele liniilor nu sunt slujitori de clasa a doua

Şi care a fost această chemare înaltă? Ce sarcini au îndeplinit? Au slujit ca asistenţi ai preoţilor în sistemul de închinare din Israel. Aveau grijă de cort şi de Templu efectuând sarcini gospodăreşti (Numeri 8:6-19). Astăzi ar fi administratorii bisericii. Au considerat aceasta chemarea lor, o chemare înaltă pentru că venea de la Dumnezeu.

Ar trebui să considerăm la fel slujba noastră în faţa Domnului. Nu întotdeauna poporul talentat este cel care slujeşte cel mai bine pe Domnul - ci cel mai dedicat. Slujitorii din spatele liniilor nu sunt slujitori de mâna a doua. Dar sunt slujitori supuşi, slujindu-1 pe Dumnezeu în locul în care sunt chemaţi să-1 slujească.

14

Slujirea este o chemare personală din partea lui Dumnezeu

Dacă Dumnezeu nu te cheamă să traduci Biblia, să plantezi biserici sau să fii un misionar predicator, nu te îngrijora. Te-a chemat să faci altceva pentru El. Află despre ce este vorba şi apoi fă. Chemarea ta este personală. Nu poţi face cu succes ceea Dumnezeu nu te-a chemat să faci, dar El îţi va crea posibilitatea de a face orice te-a chemat să faci.

S.S. Kresge, fondatorul departamentului Kresge (acum Kmart), a spus: „Află unde poţi sluji; apoi slujeşte. Restul depinde de Domnul". Are foarte multă dreptate.

Dumnezeu este un Dumnezeu personal. El modelează chemarea noastră aşa cum ne modelează pe noi. El are o slujbă pe care este scris numele tău. El te cheamă astăzi să faci ceva special pentru El şi acest ceva poate fi chiar aici în biserica ta.

începi să-1 slujeşti pe Domnul cu lucrul pe care ţi 1-a pus în mână şi pentru care te-a modelat. Aceasta ai de făcut până când îţi schimbă chemarea.

îţi aduci aminte de Dorea? Era o femeie care făcea multe fapte bune şi multe acte de caritate (Fapte 9:36). Aceasta era chemarea ei în spatele frontului. Ea nu a predicat. A cusut.

Dorea a fost o mare misionară. De ce? Pentru că a făcut ceea ce Dumnezeu i-a cerut să facă. Supunere, dedicare, credincioşie - acestea sunt calităţile pe care Dumnezeu le caută la slujitorii Săi - nu neapărat vize, paşapoarte sau alte lucruri.

Câmpul tău de misiune poate fi creşa bisericii. Nu pierde chemarea lui Dumnezeu căutând constant câmpuri mai „albe". Slujeşte acolo unde ai fost mântuit. Dacă Dumnezeu doreşte să-1 slujeşti în altă parte, te va face să înţelegi acel lucru. între timp, crede că ceea ce faci pentru Dumnezeu este chemarea ta cea mai înaltă. Pentru că aşa este.

Capitolul 4

Fii sarea iumii

în ultimii douăzeci de ani, am ajuns să ne dăm seama de cât de mult are lumea nevoie să fim sare pentru ea.

Eu m-am născut prin anii 40 şi îmi aduc aminte cu plăcere de inocenţa copilăriei mele. Anii 50 au fost probabil decada cea mai lipsită de griji din istoria modernă. Pe vremea aceea eram copil.

începeam fiecare zi de şcoală citind Biblia, spunând Jurământul de credinţă faţă de drapelul american şi rugându-ne lui Dumnezeu. Viaţa era considerată extrem de preţioasă în acele zile - jurământul lui Hipocrate se respecta. Medicii se luptau cu virusul poliomielitei, iar Jonas Salk a devenit erou când a descoperit vaccinul antipolio.

Cât de mult s-au schimbat lucrurile între timp. în loc să protejeze viaţa, unii medici au descoperit o mină de aur profitabilă în uciderea copiilor în pântece. Copiii nu mai merg cu Biblia la şcoală; merg cu arme. Detectoarele metalice erau o noutate; astăzi sunt atât de obişnuite ca uşile de ieşire.

Nu e nici un secret că crima violentă, împuşcăturile... au agravat atacurile, iar violul s-a înmulţit cu repeziciune în ultimii zeci de ani. Societatea noastră se dezintegrează sub ochii noştri. Ne purtăm mai animalic decât animalele. Numai un nebun poate crede că facilităţile tehnologice şi educaţia avansată au reuşit să facă altceva decât să producă bătăuşi bine educaţi, înarmaţi după ultimele realizări tehnologice, şi cu mult timp la dispoziţie.

Probabil că a sosit momentul să reevaluăm un aspect al chemării lui Hristos pentru urmaşii Săi. Poate că ar trebui să considerăm că a da gust societăţii noastre este o chemare la misiune, aşa ca ducerea mesajului la o societate păgână. La urma urmei, cele mai multe societăţi păgâne nu sunt la fel de păgâne ca noi, occidentalii.

Biserica primului secol era implicată în lucrarea de a da gust, printr-o chemare de a fi sare şi lumină în comunitatea ei. Creştinii din Ierusalim erau târâţi în faţa tribunalelor şi li se cerea să nu mai înveţe în Numele lui Isus. Dar ei au umplut oraşul de vestea mântuirii în Numele lui Isus. Fiind acuzat Petru a spus: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!" (Fapte 5:29).

Unii dintre voi puteţi fi chemaţi să fiţi misionari în spatele frontului ca sare a lumii. Să vedem cum ne cheamă Hristos la această lucrare de a da gust lumii.

în Matei 5 găsim Fericirile. Aceste fericiri sunt aprecieri ale diferitelor atitudini cum ar fi blândeţea, setea după neprihănire. Ele se încheie cu o

binecuvântare a celor persecutaţi şi martirizaţi pentru Numele lui Hristos. Aceasta dă tonul învăţăturii dată de Isus în cele ce urmează - şi anume că avem o chemare ca misionari în spatele liniilor.

Chemaţi să fim sare

„Voi sunteţi sarea pământului" spune Isus (Matei 5:13). în aparenţă, acesta pare să fie un lucru ciudat pentru a-1 spune ucenicilor credincioşi. în Orientul Apropiat de Est, sarea se folosea în diferite feluri. Caracteristicile ei - mirosul înţepător, gustul, puterea de conservare - au făcut din ea o metaforă extraordinară.

E ca şi cum la această ultimă calitate - puterea ei de a conserva, chiar şi cea de antiseptic - s-a gândit Isus când le-a spus ucenicilor să fie sarea pământului. Ca antiseptic conservant, sarea întârzie descompunerea şi nu lasă alimentele să se strice. Menţine toate calităţile distrugând ce este rău. Din acest punct de vedere, sarea are o funcţie pozitivă. Combate alterarea.

Misionarii din spatele frontului sunt sarea lumii

Astfel, Dumnezeu ne cheamă să combatem alterarea societăţii noastre. Aceasta este o slujbă la fel de grea ca cea de formare a societăţii, dar nu este nici pe departe apreciată.

Societatea noastră are nevoie de mai multă sare. Misionarii din front sunt misionari călători; misionarii din spatele frontului sunt sarea lumii. Poate că eşti chemat în războiul împotriva dezintegrării morale din patria ta. Dacă este aşa, chemarea ta este de a da gust societăţii mai degrabă decât de a evangheliza pe alţii.

Dacă lucrarea misionară din jurul lumii trebuie să fie sănătoasă, ţările

care au fost baze de lansare a misionarilor, trebuie să fie la fel de sănătoase, în prezent, Statele Unite, Canada, Marea Britanie, alte naţiuni care au trimis mulţi misionari, sunt atât de decăzute din punct de vedere moral, încât au devenit la rândul lor, câmpuri de misiune.
Dacă Dumnezeu te-a chemat la lucrarea de a scrie scrisori unui congressman sau de a protesta împotriva unui magazin porno din zona în care locuieşti, nu ezita. Aceasta înseamnă să fii sare. Dacă Dumnezeu te-a convins să fii parte din mişcarea anti-avort, consideră participarea ta ca o contribuţie personală la asezonarea unei lumi care se strică. Poţi fi un misionar din spatele liniilor de front, dar când tragi liniile, vei fi surprins cât de aproape eşti de linia de front.

Chemat să fii lumină
Imediat după chemarea ucenicilor la lucrarea de a fi sare, Isus îi cheamă la lucrarea de a fi lumină. „Voi sunteţi lumina lumii" (v. 14). Sarea menţine sănătatea societăţii astfel încât lumina să lumineze fără oprelişti. Ambele sunt necesare. Nimeni nu este mântuit numai prin sare, dar o societate care nu tolerează sarea nu se va întoarce la lumină. Misionarii din spatele frontului trebuie să fie şi una şi alta.
în Biblie, lumina simbolizează adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu (Matei 6:22-23). Ea simbolizează cea mai bună învăţătură. Când prietenii şi vecinii tăi se întorc la Isus, se aprinde o lumină în viaţa lor. Lumina şi viaţa merg împreună (Ioan 1:4). Când laşi lumina lui Isus Hristos să lumineze în viaţa ta, prietenii tăi văd Lumina, adică pe Isus Hristos.
Isus a spus să nu ascundem lumina sub obroc (Matei 5:15-16) adică, misionari fiind, să nu facem lucruri care să întunece mărturia noastră în spatele frontului. Când le facem, nu numai că facem lumina să pălească, dar slăbim şi puterea noastră de a fi sare. Devenim o parte din problemă în loc să fim parte din soluţie.
întreabă-1 pe Dumnezeu ce lucrare are pentru tine. Poate că este vorba despre a fi sare în societatea în care trăieşti pentru a o întări în vederea lucrării misionare din jurul lumii. Dacă faci parte din conducerea unei şcoli, El poate deschide uşa pentru ca Lumina să strălucească în educaţia publică. A face parte dintr-un lanţ al vieţii poate comunica guvernului tău că ceva s-a stricat în această lume (avortul) şi că tu doreşti să fii sare pentru ca ei să se bizuie pe ea.
Misionarii din spatele frontului sunt la fel de importanţi ca misionarii din linia de front, iar frontul se apropie tot mai mult de uşa noastră. Dacă nu eşti sare şi nici evanghelist, poţi descoperi că duşmanul este la uşă.
Nu fi un leneş spiritual. Fii sare şi lumină într-o naţiune care are nevoie atât de lucrarea ta. Fii un misionar în societatea ta.

Capitolul 5
Roagă-te

Există nişte activităţi pe care trebuie să le facă oamenii care nu sunt chemaţi să traverseze mări, să înveţe o altă limbă şi să traducă Biblia în acea limbă. Rugăciunea este una dintre ele. De aceea misionarii spun mereu: „Rugaţi-vă pentru noi". De aceea li se publică fotografiile pe cartonaşe de rugăciune, nu pe cărţi poştale. Rugăciunea este o lucrare pe care cei din spatele frontului trebuie s-o facă.
Este şi o lucrare grea. Pentru că, de regulă, nu-i vedem pe cei care ne-au rugat să ne rugăm pentru ei, rugăciunea este o lucrare neglijată mult prea adesea.

Ai fost chemat la o lucrare de rugăciune? Toţi creştinii sunt chemaţi să se roage, nu? Rugăciunea este unul dintre marile privilegii ale credinciosului. A fost cumpărat pentru noi prin sângele lui Isus Hristos. Dar întrebarea mea rămâne valabilă. Ai fost chemat la o lucrare de rugăciune?

Pentru a ne face o perspectivă mai largă a acestei lucrări din spatele frontului, să analizăm viaţa de rugăciune a Bisericii primare. în primul secol, rugăciunea era la rang înalt. Să vedem de ce.

Rugăciunea era consecventă

Ştii cât trebuie să citeşti din cartea Faptele Apostolilor pentru a găsi Biserica în rugăciune? Nu mult. în Fapte 1:14 este relatată prima dintre multele rugăciuni din acea carte.

Ucenicii se întorseseră în camera de sus de pe Muntele Măslinilor, imediat după înălţarea lui Isus la cer. S-au adunat împreună într-un cuget, în acelaşi duh. Ce fac credincioşii când sunt uniţi în duh? Se roagă. „Toţi stăruiau cu un cuget în rugăciune şi cereri..." (v.14).

Biserica Primară a avut nevoie de un adeziv care s-o ţină laolaltă. Mărturiseau separat. Predicau separat. Dar se rugau împreună. Rugăciunea lor publică era una cu rugăciunea lor particulară. Fapte 3:1 spune: „Petru şi Ioan se suiau împreună la Templu la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea". Imaginează-ţi. Petru cel aprig şi întreprinzător şi Ioan cel timid şi delicat - probabil cei mai diferiţi dintre ucenicii Domnului nostru - s-au dus împreună la Templu să se roage. Erau consecvenţi la rugăciune la ora nouă şi probabil şi la celelalte ore de rugăciune ale Templului.

Ai o lucrare de rugăciune? Cu toţii ne rugăm - la masă, când avem necazuri, când ne culcăm - dar dacă ai o lucrare de rugăciune roagă-te consecvent, la anumite ore, pentru probleme specifice.

Rugăciunea era urgentă

Să presupunem că misionarii pe care-i susţine biserica ta, plănuiesc să se întoarcă curând pe câmpul de misiune. Totul este în ordine cu excepţia unui singur lucru - n-au primit vizele de întoarcere. Timpul se scurtează. Au nevoie de rugăciune consistentă. La cine apelează prima dată? îşi aduc aminte de chipul tău? Probabil că da, dacă ai o chemare pentru rugăciune. Când nevoia de rugăciune este urgentă, trebuie să ştim la cine să apelăm.

în viaţa Bisericii primare, rugăciunea a fost adesea o urgenţă. Când Irod 1-a ucis cu brutalitate pe Iacov, fratele lui Ioan, pe creştinii din Ierusalim i-a cuprins frica (Fapte 12:1-2). Cui îi venea rândul? Curând, Petru a fost ridicat de soldaţii romani, şi aruncat în închisoare. Dar Biserica a ştiut ce trebuie să facă. Versetul 5 spune: „Biserica nu înceta să înalţe rugăciuni către Dumnezeu pentru el". Aparent, destul de mulţi din biserica din Ierusalim erau misionari în spatele frontului, angajaţi într-o lucrare de rugăciune. Şi au fost ascultaţi.

Dumnezeu a trimis un înger la Petru să-1 scoată din închisoare pe străzile Ierusalimului. Apostolul s-a dus direct la casa Măriei, mama lui Ioan Marcu (v.12). Ştii de ce? Pentru că acolo s-au adunat oamenii să se roage. De unde ştia Petru că vor fi adunaţi acolo? Pentru că acolo se adunau tot timpul. Măria era o misionară din spatele frontului căreia i s-a dat însărcinarea de a se ruga.

Ai o lucrare de rugăciune? Da, dacă crezi că Dumnezeu te-a chemat la ea şi că eşti unul dintre primii pe care alţii îi solicită să se roage. Când nevoia este urgentă, lucrarea ta de rugăciunea devine o urgenţă şi mai mare.

Rugăciunea era importantă
Cât este de importantă rugăciunea pentru tine? Alfred, lord Tennyson, a spus: „Se fac mult mai multe lucruri prin rugăciune decât îşi poate închipui lumea". Are atât de multă dreptate. Rugăciunea era incredibil de importantă pentru Biserica Primară. Ei au văzut-o ca pe sursa lor principală de putere.
îţi aduci aminte de episodul în care evreii care vorbeau greceşte erau preocupaţi de faptul că văduvele lor erau neglijate? Ucenicii au desemnat şapte bărbaţi cu reputaţie bună, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune pentru a avea grijă de aceste văduve. Şi ce-au făcut cei doisprezece? Au spus: „noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului" (Fapte 6:4).
Observă locul acordat rugăciunii. I s-a acordat acelaşi statut ca şi Cuvântului. Pentru ucenici, rugăciunea avea aceeaşi valoare ca propovăduirea Cuvântului.
Ai auzit expresia: „Dacă nu poţi să dai şi nu poţi merge, te poţi ruga

oricând"? Acest dicton pare să spună că creştinii au stabilit o clasificare a lucrărilor în funcţie de importanţă. Este ca notarea la Jocurile Olimpice. A merge pe un câmp străin merită 5,8 puncte. A da bani cel puţin 5,6. Dar rugăciunea pentru cei de pe câ mpul de misiune pare a fi punctată numai cu 3,5 puncte.

Rugăciunea este egală ca importanţă cu propovăduirea Cuvântului

Dacă Dumnezeu te-a chemat să fii un misionar care se roagă, nu ar trebui să te simţi niciodată un creştin de rang inferior. Lucrarea de rugăciune se bucura de o înaLtă apreciere din partea Bisericii primare. Ar trebui să aibă şi aprecierile noastre înalte.
Cea mai importantă lucrare este cea la care te cheamă Dumnezeu. Dacă te-a chemat la o lucrare de rugăciune, să nu crezi niciodată că lucrarea ta nu este importantă.
Fără misionari ca tine, din spatele frontului, nu ar exista biruinţă în prima linie.

Capitolul 6

Trimite misionari

Una dintre lucrările majore ale celor chemaţi să rămână în spate este lucrarea de trimitere a celor chemaţi să plece. Este un real privilegiu să participi la o slujbă de dedicare a misionarilor trimişi pe câmpul de misiune.
Dacă eşti membru într-o biserică ce crede în Biblie, şi câştigă curent oameni pentru Hristos, care-i provoacă să studieze Cuvântul şi îi trimite în lume, poţi lua parte la una dintre cele mai împlinitoare lucrări din culise - misiunea de a trimite misionari.
Să ne întoarcem la prietenii noştri creştini din primul secol pentru a vedea cum se face această lucrare.
Biserica şi-a exercitat autoritatea
Primii misionari nu au fost trimişi de la biserica din Ierusalim, ci de la biserica din Antiohia. Fapte 13:1-3 înregistrează acest eveniment.
în biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneţi-mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat". Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei, şi i-au lăsat să plece.

Autoritatea de a trimite misionari în ţări străine a fost pusă în mâinile Bisericii. Din cine era alcătuită biserica din Antiohia? Din oameni ca mine şi ca tine.

Dumnezeu a pus autoritatea de a trimite ambasadorii Lui în lume în mâinile creştinilor care sunt membrii ai adunării locale. Departamentul de misiune ajută bisericile să trimită misionari. Ei sunt ajutători; numai biserica are autoritatea biblică de a trimite misionari. Dacă eşti membru al unei biserici, ţie şi celorlalţi membrii ai bisericii, vi s-a dat puterea de a practica acest privilegiu. Ca misionar din spatele frontului ai bucuria de a trimite misionari, pe câmpul de misiune, în linia de front.

Candidatul şi-a dovedit autenticitatea

Dar pe cine să trimiţi? Cine este bărbatul sau femeia din adunarea ta pe care îţi spune Dumnezeu să-i trimiţi ca misionar în linia de front? Să vedem cum s-a procedat în biserica primară.

Fapte 13:1-3 ne arată că în cadrul serviciului bisericii locale au fost identificaţi profeţi şi învăţători. Toate calităţile unui bun misionar -

integritate, onestitate, credincioşie, zel în evanghelizare, evlavie - trebuie dovedite de slujitori acasă înainte ca acei slujitori să fie dedicaţi ca slujitori peste hotare.

Aşa a fost selecţionat Timotei pentru slujba de misionar. Pavel 1-a condus pe Timotei la Domnul, în prima sa călătorie misionară. Apoi s-a întors în oraşul lui Timotei pentru a căuta un tovarăş de călătorie. Observaţi cum a avut loc selecţia:

în urmă, Pavel s-a dus la Derbe şi la Listra. Şi iată că acolo era un ucenic, fiul unei iudaice credincioase şi al unui tată Grec. Fraţii din Listra şi din Iconia îl vorbeau de bine. Pavel a vrut să-1 ia cu el (Fapte 16:1-3).

Sinceritatea, slujirea şi sacrificiul de sine al lui Timotei au fost confirmate de membrii bisericii din Listra. Ceilalţi creştini din biserică, aveau o părere bună despre el. Avea toate calităţile. Aşa că biserica i-a spus lui Pavel: „Timotei este omul pe care-1 cauţi. Ia-1 cu tine".

Biserica Primară îşi pregătea cu consecvenţă tinerii pentru a deveni lideri acasă şi „trimişi" pe câmpul de misiune

Biserica Primară îşi pregătea cu consecvenţă tinerii pentru a deveni lideri acasă şi „trimişi" pe câmpul de misiune. Face biserica ta acelaşi lucru astăzi? Când ai avut ultima dată bucuria ca misionar din spatele liniilor să trimiţi un misionar în linia de front?

Nu lăsaţi ca cei mai minunaţi, cei mai inteligenţi şi cei mai înţelepţi tineri din biserica voastră să fie atraşi de ştiinţă sau industrie când ar putea fi aleşi pentru o lucrare de slujire în slujba Domnului. Ce chemare mai mare ar putea avea?

Duhul Sfânt şi-a dat aprobarea

Nu putem doar să alegem pe X sau Y din grupul de tineri şi să-1 trimitem într-o ţară îndepărtată. Trebuie să cerem aprobarea Duhului Sfânt pentru fiecare candidat la misiune. Aici intervine şi rolul tău.

Ai observat că în Fapte 13 rugăciunea şi postul au însoţit atât aflarea voii Duhului cât şi actul trimiterii. Credincioşii s-au rugat şi au postit înainte de a decide care dintre credincioşi să plece pe câmpul de misiune. Şi s-au rugat şi au postit când i-au însărcinat să plece.

Tu şi cu mine, membrii de rând ai bisericii locale, ar trebui să facem la fel. Noi, misionarii din spatele frontului, avem misiunea de a trimite misionari în linia de front.

Poate că nu eşti chemat să mergi peste mări şi ţări; nu toţi suntem. Poate

că nu ai darul de a predica; nu toţi îl avem. Poate că nu poţi să întreţii un misionar pe câmpul de misiune; nu toţi putem. Dar noi suntem biserica, şi noi avem autoritatea de a fi agenţia de trimitere a misionarilor în lume. Această autoritate se traduce printr-o constantă alegere a lor din rândurile adunării noastre şi prin rugăciune şi post practicate cu consecvenţă pentru a discerne voia lui Dumnezeu.
Dacă eşti membru al unei biserici locale atunci ai un rol de jucat în trimiterea misionarilor care este la fel de important ca şi rolul jucat de cei care sunt chemaţi să plece.
Gândeşte-te la ce te-a chemat Dumnezeu să faci astăzi şi fii credincios în împlinirea chemării tale.

Capitolul 7

Ajută

Deci, nu eşti chemat să te sui la bordul unui avion cu reacţie şi să zbori într-un colţ de lume pentru a-1 sluji pe Domnul. Aceasta înseamnă că eşti exclus de la Marea Trimitere de a duce evanghelia în jurul lumii? în nici un caz. Una dintre cele mai bune căi de a fi misionar în spatele frontului este de a fi gazdă.
Cel care găzduieşte este cel care face ca lucrurile să meargă mai uşor. Motivul pentru care Hristos are nevoie de gazde acasă este că aceştia sunt oameni care fac ca eforturile misionarilor să fie mai mici. Există multe modalităţi prin care poţi găzdui, fără a fi pastor sau membru al departamentului de misiune.

Ajută-i să se orienteze

Probabil că cea mai dificilă perioadă în viaţa de creştin sunt primele luni după ce ai fost mântuit, timp în care începi să frecventezi o biserică. Noii convertiţi din primul secol ştiau foarte puţin sau chiar nimic despre Isus, şi acest lucru este valabil şi astăzi. Noii credincioşi au nevoie de prieteni care să-i ajute să-şi găsească un loc în biserică. Anania a fost un astfel de prieten.
în Fapte 9, cel mai mare persecutor al bisericii din primul secol a fost mântuit în chip miraculos. Pe drumul spre Damasc, Saul din Tars s-a întâlnit cu Domnul Isus şi viaţa lui a fost schimbată pentru totdeauna. Dar cine din biserica din Damasc ştia ce i s-a întâmplat lui Pavel? Nimeni. Aşa că Dumnezeu 1-a ales pe Anania pentru a-1 aduce pe marele persecutor în biserică. Cum era şi firesc, la început, Anania s-a temut de Saul (v.13), dar curând 1-a numit pe noul convertit „frate Saul" (v.17).
Există oameni proaspăt întorşi la Hristos care întâmpină greutăţi în ce priveşte acomodarea lor în biserică. Poate că vin din familii foarte credincioase. Poate că sunt puţin neglijaţi şi marginalizaţi. Poţi fi un misionar special în spatele liniilor pentru ei şezând alături de ei în biserică, ajutându-i să găsească o clasă de şcoală duminicală sau invitându-i acasă la un grup de studiu biblic.
Când un nou creştin începe să frecventeze biserica, nu-i critica exteriorul sau lipsa lui de faţadă creştină. în schimb priveşte-1 ca pe un potenţial uriaş pentru Hristos. Când Charles Colson, consilierul preşedintelui Richard Nixon, 1-a primit pe Hristos ca Mântuitor în închisoare, unii au trebuit să-1 ajute să fie primit în biserică. Poate că asta doreşte Dumnezeu de la tine.

îngrijeşte-te de sănătatea lor

Pavel şi Sila au fost bătuţi şi aruncaţi în închisoare la Filipi. Acolo s-au rugat şi au cântat cântări de laudă lui Dumnezeu la miezul nopţii. Asta o ştiai, dar ştiai şi că după ce temnicerul din Filipi şi familia lui s-au încrezut

în Hristos ca mântuitor, au ajutat imediat evanghelia?
Fapte 16:33 spune: „i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile". Acest om era temnicer, nu medic. Dar ajutat la răspândirea evangheliei îngrijind de nevoile fizice ale celor doi misionari.

Cel care ajută este cel care face ca lucrurile să fie mai uşoare

Cu câţiva ani în urmă predicam în Canada şi aveam o răceală groaznică. Trebuia să merg la doctor şi să-mi cumpăr nişte antibiotice dar era duminică. Pastorul m-a invitat să iau masa cu familia lui. Fiul său venise în vizită dintr-un oraş îndepărtat din Canada. La masă am descoperit că fiul era medic şi avea la el nişte antibiotice pe care mi le-a dat cu plăcere. M-a ajutat. A ajutat la predicarea mesajului evangheliei, îngrijind de nevoile mele fizice.
Una dintre cele mai mari nevoi ale misionarilor de peste hotare, este concediul. Ai o proprietate sau un apartament undeva? De ce să nu ajuţi misionarii împărţindu-1 cu ei o săptămână? Sau ce-ar fi să le plăteşti drumul la o conferinţă biblică de o săptămână? Vor fi revigoraţi atât fizic cât şi spiritual.
întotdeauna este ceva de făcut pentru a ajuta la răspândirea evangheliei dacă vom căuta ocazii pentru a o face.

Asigură un loc de întâlnire

Cele mai multe biserici nu au o clădire când se formează. Ele încep cu un grup de studiu biblic în casa cuiva. Dacă există o nevoie pentru o biserică în oraşul tău, sau în partea ta de oraş, de ce să nu fii unul care ajută deschizându-ţi casa ca loc de întâlnire pentru o nouă biserică?
Iust a făcut asta în Corintul antic. Fapte 18 relatează că Pavel a plantat biserica din Corint predicând în fiecare sabat în sinagoga din Corint. Dar, curând a apărut opoziţia iar biserica tânără avea nevoie de un loc de întâlnire.
Versetul 7 spune: „Şi după ce a ieşit de acolo, a intrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga". Acolo s-a stabilit biserica timp de un an şi jumătate (v.ll).
Poate că eşti chemat să ajuţi la propovăduirea evangheliei deschizându-

ţi casa pentru o nouă biserică, un Club de cinci zile sau un Club în spatele casei pentru copii. Fă din casa sau din curtea ta un templu pentru Dumnezeu. Dedică-i-le Lui şi fii un participant neobosit la răspândirea evangheliei.

însoţeşte-i în călătorie

Fapte 17:10 spune: „Fraţii au trimis îndată, noaptea, pe Pavel şi pe Sila la Berea". Creştinii din Tesalonic au slujit călătorind, adică escortându-1 pe Pavel la Berea - la miezul nopţii! Apoi credincioşii din Berea l-au escortat pe Pavel din satul lor până la Atena (v.15).
Cât este de la Berea la Tesalonic? Am călătorit pe acest drum şi are vreo 72 de km de teren accidentat. Dar asta nu e nimic în comparaţie cu distanţa de la Berea la Atena care este de peste 480 de km. Bineînţeles că creştinii au putut să navigheze cu Pavel spre Atena, dar asta nu le diminuează efortul.
Aceşti fraţi l-au însoţit pe Pavel tot drumul spre Atena şi apoi s-au întors imediat la Berea pentru a le spune lui Sila şi Timotei să se alăture lui Pavel în Atena.
Cum se numeau aceşti fraţi? Au fost chemaţi să fie apostoli? Nu. Au fost chemaţi să predice? Nu. Au fost chemaţi să scrie cărţi de teologie? Nu. Cine erau ei? Erau oameni care ajutau, oameni care făceau ca evanghelia să se răspândească mai uşor. Erau foarte importanţi pentru

Pavel, şi erau foarte importanţi pentru Dumnezeu.
Eu zbor pentru aproape fiecare conferinţă la care predic. Cineva trebuie să mă ia de la aeroport şi să mă aducă la aeroport după conferinţă. Cei care mă ajută să ajung la conferinţă şi să mă întorc sunt echivalentul fraţilor din Berea. Cei care mă conduc la întâlniri sau cei care se roagă cu alţii care au nevoi specifice sunt cei care ajută lucrarea. Sunt la fel de importanţi pentru Dumnezeu ca şi mine pentru că este nevoie de amândoi la răspândirea evangheliei.
Eşti unul care ajută? Ai putea fi dacă l-ai lăsa pe Dumnezeu să te folosească în oricare din modurile menţionate aici. Şi sunt mult mai multe moduri. A fi un misionar din spatele liniilor este un mare privilegiu. Bucură-te de acest privilegiu ca ajutor al evangheliei.

Capitolul 8

Finanţează

Orice discuţie despre misiuni atinge şi rolul nostru de a dona bani pentru ca evanghelia să fie predicată în lume. De obicei în acest punct începem să ne foim nervoşi, să nu ne mai găsim locul, să sperăm că subiectul se va schimba curând. E păcat, pentru că am ajuns în sfârşit la un lucru pe care aproape fiecare dintre noi îl poate face ca misionar în spatele frontului. Misionarii care ajută la răspândirea evangheliei sunt oamenii cei mai nevoiaşi din lumea de astăzi. Este tragic că acei care sunt chemaţi şi pregătiţi nu găsesc suficiente finanţe pentru a ajunge pe câmpul de misiune. Sfârşesc prin a face altceva decât i-a chemat Dumnezeu să facă şi nu este vina lor. Problema lor este problema misionarilor din spatele liniilor care nu-şi fac partea.
Astăzi, cea mai mare piedică în răspândirea evangheliei nu sunt uşile închise sau barierele de limbă. Este nevoia de a avea toate acele lucruri care ne fac consumatori tipici, care consumă tot mai mult lucruri irelevante pentru veşnicie în timp ce consacră tot mai puţin pe cele relevante. Compară atitudinea noastră faţă de dărnicie cu cea a Bisericii primare, întreabă-te dacă modul în care dăruieşti pentru misiuni este aşa cum îl doreşte Domnul Isus.

Dărnicia era o necesitate

Biserica primului secol nu a finanţat răspândirea creştinismului numai când a citit o scrisoare care i-a frânt inima, sau când a văzut faţa tristă a unui copil subnutrit. Dărnicia din spatele frontului era consecventă pentru că era necesară, la fel de necesară ca misiunea din linia de front. N-au considerat-o mai puţin importantă.
Chiar în capitolul 2 din Fapte întâlnim tiparele de dărnicie ale Bisericii primare. „Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc, şi aveau toate de obşte. îşi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia" (vv. 44-45).
Nu demult, am primit o scrisoare de la doi tineri care mi-au fost studenţi. Amândoi au simţit chemarea în misiune. După ce şi-au terminat studiile şi s-au căsătorit, s-au dus la o şcoală care pregătea candidaţii la misiune şi apoi au intrat într-o lucrare pentru viitori misionari.
Cei doi aveau toate cele necesare. Erau inteligenţi, atractivi, evlavioşi - unul dintre cele mai deosebite cupluri pe care le-am cunoscut. îl reprezentau pe Domnul cu competenţă. Dar scrisoarea lor spunea că, după trei ani de deplasare şi donaţii insuficiente pentru a le împlini nevoile materiale,

agenţia lor de misiune le-a cerut să schimbe câmpul de misiune cu ceva în care se cereau mai puţini bani.
Ce s-a întâmplat? O întreţinere financiară insuficientă din spatele frontului. Prea puţini oameni au văzut necesitatea de a face un sacrificiu

financiar pentru ca acest cuplu să aibă impact asupra lumii ca misionari în linia de front. Dacă acest lucru ar fi fost valabil şi pentru biserica din Ierusalim, tu şi cu mine nu am fi avut astăzi evanghelia.

Dărnicia era un privilegiu

Biserica Primară a înţeles dărnicia ca fiind mai mult decât o necesitate. A înţeles-o şi ca un privilegiu „toţi cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau preţul lucrurilor vândute, şi-1 puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărţeau fiecăruia după cum avea nevoie" (Fapte 4:34-35). Primii creştini erau, în general, oameni foarte săraci. Nu bogaţii societăţii îl urmau pe Hristos, ci cei săraci. Erau oameni simpli, sclavi, salahori. Biserica nu putea conta pe multe donaţii de câte 100 000$; era mai obişnuită cu cele de 10$.

Dar toţi au înţeles principiul care spune că celor ce li s-a dat mult, li se va cere mult (Luca 12:48). Dărnicia era un privilegiu pentru că credincioşii erau privilegiaţi să aibă ce vinde pentru a putea da. Nu fiecare o făcea, bineînţeles, dar cei care o făceau, mulţumeau lui Dumnezeu pentru binecuvântarea Lui, şi nu ezitau să investească acea binecuvântare temporală pentru răsplata eternă.

Un astfel de misionar din spatele frontului a fost Barnaba, un levit care se trăgea din insula Cipru. Acolo avea o proprietate, probabil o moştenire de familie. El era unul din privilegiaţii care aveau avere, dar a considerat că era un privilegiu să-şi vândă pământul pentru a finanţa nevoile bisericii (Fapte 4:36-37).

Compară atitudinea lui Barnaba cu atitudinea dominantă a multor creştini de astăzi. Ei spun că au muncit din greu pentru ceea ce au şi că ceea ce au le aparţine. Aparent, mulţi au uitat Ecleziastul 5:19: „Dar dacă a dat Dumnezeu cuiva avere şi bogăţii, şi i-a îngăduit să mănânce din ele, să-şi ia partea lui din ele, şi să se bucure în mijlocul muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu".

Când înţelegem că tot ce avem este un dar de la Dumnezeu, vom finanţa cu uşurinţă misionarii din linia de front. Vom considera dărnicia un privilegiu, pentru că este un privilegiu să ai ceva să dai.

Dărnicia a fost un sacrificiu

Cu cât avem mai mult, cu atât mai mult dăruim. Dar dacă avem mult, dărnicia nu este neapărat un sacrificiu. De aceea, ca David, biserica din Ierusalim a considerat că nu trebuie să-i dea Domnului ceva care să n-o coste nimic (2 Samuel 24:24). Cei care aveau mai mult, dădeau mai mult,

până când jertfa lor o echivala pe aceea a celor care aveau mai puţin de dat. Din nou este cazul lui Barnaba.

El şi-a vândut pământul pentru a da Domnului, şi a dat toţi banii primiţi prin vânzare. Era cel mai mare sacrificiu financiar posibil. Compară cu Anania şi Safira câteva versete mai încolo (Fapte 5:1-3). Şi ei au vândut un ogor pe care-1 aveau, dar au reţinut o parte din preţul obţinut la vânzare. Sacrificiul lor a fost mai mic; ba chiar au încercat să mintă biserica pentru a-i face să creadă că acesta a fost preţul.

Numai Dumnezeu ştie ce sacrificii financiare facem ca misionari în spatele frontului. Când dai din spirit de sacrificiu, nu trebuie să spui nimănui despre asta; Dumnezeu ştie. Dar, Dumnezeu ştie şi când nu dai din sacrificiu.

Dărnicia este o poartă

O observaţie finală despre dărnicia lui Barnaba ca misionar din spatele frontului: finanţând nevoile bisericii, a deschis o poartă pentru slujirea lui Barnaba.

Acest bărbat este menţionat de 24 de ori în Cartea Faptele Apostolilor.

El intră pe scenă ca donator; sfârşeşte ca un „trimis", un misionar în cel mai strict sens al cuvântului. Când suntem credincioşi chemării noastre, Dumnezeu ne cheamă la credincioşie în altă lucrare.

Dărnicia este debutul nostru în slujirea lui Dumnezeu

Barnaba a considerat finanţarea misiunii bisericii o chemare. Avea capacitatea de a da, biserica avea nevoie de o chemare, iar Dumnezeu 1-a chemat să împlinească această nevoie. Dar, uneori, răspunsul nostru la nevoia financiară este o condiţie pentru alte forme de slujire. Acest lucru a fost valabil pentru Barnaba. Poate că lucrul acesta este valabil şi pentru tine.

în Fapte 13, Barnaba a fost unul dintre profeţii şi învăţătorii bisericii din Antiohia. Duhul Sfânt a spus: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat" (v.2). Circumstanţele noi pretindeau o chemare nouă. Credincioşia înţr-o chemare a câştigat încrederea pentru o altă chemare.

Dărnicia este debutul nostru în slujirea lui Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care, într-o măsură sau alta, îl putem face toţi. Cine ştie ce are Dumnezeu pentru tine dacă răspunzi cu credincioşie dăruindu-i ceea ce-ţi cere din finanţele tale?

Privilegiul misionarilor din linia de front este acela de a lupta faţă-n faţă cu diavolul pentru sufletele oamenilor. Privilegiul misionarilor din spatele frontului este acela de a sta faţă-n faţă cu diavolul pentru a dona finanţele necesare pentru susţinerea celor din linia de front. Exercită-ţi privilegiul cu bucurie,

Capitolul 9

Găzduieşte

Ai auzit vreodată pe cineva spunând: „E o gazdă perfectă"? Probabil ţi s-a spus aşa ceva. Poate că cineva a apreciat bunătatea ta de a-i pregăti o masă sau o cameră. Aceasta este una dintre cele mai frumoase modalităţi de a fi un misionar în spatele frontului.

Biblia este plină de exemple de gazde perfecte. Ele împodobesc paginile sacre în fiecare perioadă istorică. Dar unde sunt ei astăzi? Unde sunt gazdele perfecte din cercurile creştine de astăzi? Cei mai mulţi dintre ei aparţin familiei McDonald's sau Pizza Hut.

Arta de a fi o binecuvântare este pierdută

Cuvântul grec pentru „ospitalitate" înseamnă literalmente: „dragoste de străini". începem să înţelegem dragostea pentru străini din momentul în care Avraam i-a găzduit pe îngeri, neştiind cine sunt. I-a invitat la cortul său, le-a spălat picioarele, le-a pregătit carne proaspătă şi a cerut Sarei să coacă pâine proaspătă pentru ei (Geneza 18:1-8).

Chiar şi astăzi, salutul tradiţional pentru musafiri în cortul unui beduin din Orientul Mijlociu, este: „Eşti în mijlocul familiei tale". O astfel de ospitalitate este poruncită de Dumnezeu.

Levitic 19:33-34 spune: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în ţara voastră, să nu-1 asupriţi. Să vă purtaţi cu el ca şi cu un băştinaş din mijlocul vostru; să-1 iubiţi ca şi pe voi înşivă".

A da o masă şi a găzdui peste noapte erau două elemente fundamentale ale ospitalităţii în Orientul Mijlociu. De câte ori nu a mâncat şi nu a locuit Isus în casele cunoştinţelor Lui - fie că erau vechi prieteni ca Lazăr, Măria şi Marta (Ioan 12:1-2), fie noi prieteni ca Zacheu (Luca 19:5-7).

Cartea Faptele apostolilor redă ospitalitatea bisericii primare. Pavel a fost găzduit în casa Lidiei (Fapte 16:14-15), a temnicerului din Filipi (v.32-

34), a Priscilei şi Acuilei (18:3), a lui Filip (21:8), a lui Mnason (v.16), şi a lui Publius (28:7).
Prin urmare, nu eşti chemat să traversezi oceanul şi să traduci Biblia într-o limbă străină. Poţi fi un misionar în spatele frontului găzduind pe cei care au traversat oceanul. în felul acesta vei fi o binecuvântare pentru alţii.

Calea spre binecuvântare

Dar lucrarea de găzduire înseamnă mai mult decât a fi o binecuvântare pentru alţii; pentru cel ce găzduieşte ea înseamnă a primi o binecuvântare. în timp ce naviga spre Roma ca prizonier al guvernului roman, lui

Pa vel i s-a întâmplat un lucru groaznic (Fapte 27-28). S-a stârnit o furtună puternică, iar corabia lui Pavel s-a rupt şi s-a scufundat. Din fericire, insula Malta era aproape şi toţi pasagerii au reuşit să înoate până la ţărm. Pavel a fost găzduit de unul din conducătorii insulei, un om numit Publius. Pavel a locuit acolo trei zile şi a descoperit că tatăl gazdei era bolnav de dizenterie. S-a rugat pentru el, şi-a pus mâinile peste el şi 1-a vindecat. Dacă nu i s-ar fi oferit ospitalitate, nu s-ar fi făcut vindecarea. Suntem binecuvântaţi când binecuvântăm.
Dar binecuvântările fizice nu sunt singurele binecuvântări. Binecuvântările spirituale pot fi rezultatul lucrării de găzduire.

Suntem binecuvântaţi când binecuvântăm

Tatăl meu a fost pastor. Nu-mi ajung degetele de la mâini şi de la picioare pentru a număra de câte ori, copil fiind, a trebuit să cedez patul meu unui misionar în vizită, unui evanghelist sau unui musafir inopinat. Şi totuşi nu m-am plâns niciodată. Am avut deosebita binecuvântare spirituală de a sta la masă şi asculta povestiri despre modul în care lucra Dumnezeu în inimile oameniLor în întreaga lume.
Mai mult decât orice, aceste ocazii mi-au stârnit setea de a duce evanghelia lumii. Pentru copilul de atunci, a fost o „clinică spirituală". Era ca şi cum m-aş fi dus la şcoală fără să plătesc taxe.
Data viitoare când pastorul tău caută pe cineva care să pregătească nişte sandwiciuri pentru grupul de tineri care vizitează biserica, sau care să dea o cameră pentru un cuplu creştin din alt oraş, gândeşte-te la ce să înseamnă să fii un misionar îh spatele frontului. Dacă ai dispoziţia de a oferi ospitalitate, ai lucrarea unui misionar. Fii o binecuvântare şi fii binecuvântat.

Elementele fundamentale ale acordării binecuvântării

Poate că ţi-au crescut copiii şi au plecat. Ai o cameră goală şi vrei s-o foloseşti pentru Domnul ca lucrare de găzduire. Cum procedezi?
îţi aduci aminte de povestirea lui Elisei şi femeia sunamită? Ea a observat regularitatea cu care călătorea Elisei şi 1-a convins pe bărbatul ei să-i construiască proorocului o cameră mică, unde ar fi putut să se odihnească când trecea prin sat (2 împăraţi 4:10).
Dacă te gândeşti să transformi o cameră liberă într-o cameră „de profet" pentru evanghelişti, învăţători ai Scripturii, echipe de păpuşari, etc, iată unele îndrumări.

1. Nu este importantă mărimea, ci curăţenia. Camera pe care cuplul sunamit a construit-o pentru Elisei nu era uriaşă. Dar este greu de imaginat că această femeie deosebită n-a avut o casă curată. Asigură-te că este bine şters praful, că lenjeria este proaspăt spălată şi camera aerisită corespunzător.
2. Este important dreptul la singurătate. Camera sunamitei era o

cameră la etaj, construită pe acoperiş. Se pare că avea o intrare separată. Mi-amintesc că am petrecut o dată o noapte cu un ciobănesc german în acelaşi pat. Pastorul în a cărui casă stăteam a crezut că fetele lui au eliberat camera complet. Dar câinele ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Asigură-i profetului vizitator dreptul de a fi singur.

3. Mobila nu trebuie să fie de lux. în camera lui Elisei era doar un pat, o masă un scaun şi un sfeşnic - nu scumpe, ci funcţionale. Musafirii tăi vin să se odihnească; patul este cea mai importantă piesă de mobilier pentru ei. Dacă vrei să fii o gazdă bună, nu pune cea mai rea saltea pe patul profetului. S-ar putea ca dimineaţă să arate mai degrabă a covrig decât a profet.

4. Dă-i posibilitatea unei relaţii cu familia ta, dar nu i-o impune. Poate că musafirul tău are mesaje de pregătit sau lucrări de sortat sau altceva de făcut în linişte. 2 împăraţi 4:10 spune că perechea sunamită avea o cameră pentru Elisei „ca să stea acolo când va veni la noi". Nu spune nimic despre o sesiune de trăncăneli până la miezul nopţii. Elisei revenea ori de câte ori dorea şi se pare că se culca când dorea.

5. O gazdă bună respectă dorinţele oaspeţilor ei. Dacă profetul rămâne la masă şi cere un prânz uşor, probabil că vorbeşte serios. Odată, în timp ce vorbeam la o biserică, ştiam că trebuia să merg la o masă bogată la ora 13, aşa că am rugat-o pe gazda mea să ţină cont de asta la cină. A fost de acord. Am apărut la casa ei la masa de la ora 5 la care s-a servit curcan prăjit, garnitură, cartofi, trei feluri de zarzavaturi şi aşa mai departe. A dorit să fie o gazdă perfectă, dar a exagerat cu bucatele.

Vezi ce unelte ţi-a dat Dumnezeu pentru lucrare - poate chiar o cratiţă sau o faţă de pernă. Există destule exemple despre lucrarea de găzduire în Biblie pentru a fi doar coincidenţe. Poate că aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru tine. Dacă este aşa, practic-o, bucură-te de ea, fă-o cu credincioşie. Toţi Eliseii - tineri şi bătrâni - care vor locui în camera ta, vor mulţumi lui Dumnezeu pentru tine.

Capitolul 10

încurajează

încurajarea este definită ca „actul insuflării curajului, entuziasmului sau speranţei". înseamnă să dai ajutor sau sprijin cuiva. în misiune, încurajarea este uneori cel mai bun lucru pe care-1 poţi da. Fiecare avem nevoie de această lucrare din când în când.

Cineva a spus că un prieten te va întări cu rugăciunile lui, te va binecuvânta cu dragostea lui, şi îţi va da speranţa lui. Misionarii din linia de front au nevoie de prieteni care să se roage pentru ei. Au nevoie de prieteni care să-i iubească. Şi au nevoie de prieteni care să le dea speranţă.

Barnaba era un încurajator. De fapt, numele lui înseamnă: „Fiul mângâierii". El cunoştea valoarea prieteniei.

Barnaba şi-a încurajat tovarăşii de credinţă cu daruri financiare (Fapte 4:36-37). Susţinerea financiară este o cale sigură de a încuraja misionarii. Dar există multe alte căi prin care creştinii primari se încurajau unul pe altul.

Misionarii din linia de front au nevoie de încurajare ca oricine altcineva. Misionarii din spatele frontului sunt pe o poziţie perfectă pentru a încuraja. Să vedem cum.

Condu-i la despărţire

Dacă nu ai plecat niciodată de acasă ştiind că vei lipsi luni sau ani

întregi, nu poţi simţi ce simt misionarii când pleacă de acasă pentru prima dată. Poţi avea o lucrare semnificativă în spatele frontului fiind prezent când misionarii se îmbarcă pentru lucrarea lor pe linia de front. E suficient să fii acolo. Să le arăţi că-ţi pasă.

Pavel a petrecut în Efes mai mult timp ca în oricare alt oraş. Plecarea lui de acolo a fost un moment dificil. Fapte 20:36-38 spune: „După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat, şi s-a rugat împreună cu ei toţi. Şi au izbucnit cu toţii în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel şi l-au sărutat. Căci erau întristaţi mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea faţa. Şi l-au petrecut până la corabie."

Acei efeseni au ştiut cum să-i ureze bun-rămas. Era un salut autentic, emoţional, ceva ce Pavel nu va uita niciodată. Poţi da misionarilor din linia de front acelaşi salut de rămas bun. Roagă-te cu ei. îmbrăţişează-i. Fii lângă ei.

Salută-i la întoarcerea acasă

Egal în importanţă cu un sincer rămas bun este un sincer bun-venit. Fapte 21:17 spune: „Când am ajuns la Ierusalim, fraţii ne-au primit cu bucurie". Ierusalimul nu era casa lui Pavel, dar era primit ca acasă. A petrecut mult timp în Ierusalim, înainte de a fi mântuit şi cu biserica din Ierusalim, după ce a fost mântuit.

Când chemi un pastor nou la biserica ta, cum îi urezi bun venit? Mai demult vorbeam de la amvonul unei biserici care tocmai chemase un nou pastor. Acesta trebuia să sosească la aeroport împreună cu soţia şi copiii, vineri seara. Am sugerat bisericii că ar trebui să meargă la aeroport cât mai mulţi pentru a ura bun venit noului lor pastor şi familiei sale. Mai mult de 50 la sută din adunare s-a dus la aeroport pentru a forma un comisie oficială care să le ureze un bun venit.

Imaginează-ţi ce încurajator trebuie să fi fost pentru noul pastor. Misionarii care se întorc din misiune au nevoie de acelaşi gen de încurajare. Fă ce a făcut biserica din Ierusalim când a sosit Pavel. Primeşte-ţi misionarii cu bucurie şi chiar cu o mică fanfară. O merită.

Ridică-i în dificultăţi

Misionarii din linia de front sunt oameni reali. Te surprinde? Uneori îi tratăm ca şi cum ar fi suprasfinţi, fără probleme şi sentimente normale. Dar până şi misionarii veterani au din când în când o perioadă dificilă în lucrare. Cum îi poţi încuraja?

Pavel a fost bătut de filipeni şi închis împreună cu Sila. După un cutremur, s-a produs acolo în noaptea aceea o convertire de opt grade pe scara Richter. A urmat o mare bucurie. Totuşi, a fost o experienţă dificilă pentru Pavel şi Sila. Ar fi putut face ceva misionarii din spatele frontului ca să-i încurajeze? Bineînţeles.

Fapte 16:40 spune: „Ei au ieşit din temniţă şi au intrat în casa Lidiei, şi după ce au văzut şi au mângâiat pe fraţi, au plecat".

Fără îndoială că Pavel şi Sila au trebuit să-i încurajeze pe credincioşii din Filipi din cauza îngrijorării lor din cauza a ceea ce s-a întâmplat în închisoare. Dar şi aceşti doi misionari din linia întâi aveau nevoie de ceva încurajare, iar filipenii erau cei care trebuiau să le-o dea. Erau cei mai apropiaţi lui Pavel dintre toate bisericile. în mod firesc, ei erau cei care trebuiau să-1 încurajeze când avea nevoie.

Şi cine va încuraja prietenii tăi misionari? Dacă tu nu o faci, cine o va face? încurajarea este o lucrare mare din spatele frontului. Este o contribuţie valoroasă pe care o poţi aduce activităţii misionare din jurul lumii. Fă efortul; adu-ţi contribuţia.

Scrie scrisori de încurajare

Una din modalităţile de a-i încuraja pe misionarii din spatele liniilor este aceea de a le scrie scrisori. Dacă nu ai ocazia de a-i vizita personal pentru a-i încuraja, de ce să nu le scrii regulat pentru a încuraja misionarii pe care-i cunoşti? întotdeauna este extraordinar de bine să primeşti veşti de acasă.

Dacă tu nu-i încurajezi pe prietenii tăi misionari, cine o va face?

Pa vel a dorit să confrunte păgânismul din Efes, dar mulţi creştini şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la planurile lui. Fapte 19:31 spune că unii dintre oficialităţile din Asia Minor care erau prietenii lui, i-au trimis scrisori rugându-1 să nu meargă în teatrul din Efes pentru că precis va avea probleme.

Nu costă mult să trimiţi o scrisoare unui misionar - cel puţin preţul ei nu acoperă valoarea pe care această scrisoare o are pentru acel misionar din linia de front. Trimite-i ştirile din biserică, bucăţi de ziare sau reviste creştine, casete sau mesaje care au avut un efect deosebit asupra ta. Ţine-i la curent cu ce se întâmplă. Aceasta este o modalitate de a încuraja misionarii din linia de front, din spatele liniilor.

Penelul poate fi mai puternic decât sabia, iar astăzi este mai puternic decât descurajarea datorata distanţei. Ţine legătura prin scrisori cu prietenii tăi misionari. Este mult mai important pentru ei decât crezi.

Ajută-i la nevoie

Prezenţa este cea mai puternică dintre toate formele de exprimare. Simpla ta prezenţă la un misionar pensionar îi transmite acelui credincios slujitor: „Mulţumesc pentru că l-ai slujit pe Domnul atât de bine. Eşti important pentru mine chiar şi acum".

Gândeşte-te la toate momentele în care Noul Testament descrie oameni, multora dintre ei nici nu le ştim numele, care susţin activitatea misionară în jurul lumii prin prezenţa lor. Când Pavel era prizonier într-o casă la Roma, ultimele două versete din Fapte spun: „Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toţi care veneau să-1 vadă, propovăduia împărăţia lui Dumnezeu, şi învăţa pe oameni, cu toată îndrăzneala şi fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos".

încearcă să-ţi dai seama cum s-ar fi simţit Pavel, dacă ar fi locuit singur timp de doi ani, şi n-ar fi venit nimeni să-1 vadă. Poate s-ar fi simţit ca o

mulţime de misionari retraşi care s-au întors acum de pe câmpul de misiune - neglijaţi, neiubiţi, neapreciaţi.

Prezenţa ta este o exprimare plină de putere a aprecierii tale. Pavel i-a poruncit lui Onisifor care a venit la Roma, să fie slujitorul lui din spatele frontului (2 Timotei 1:16). Nu ştim exact ce a făcut Onisifor, dar Pavel spune că adesea îl înviora pe misionarul ostatic.

Pavel 1-a slujit pe Domnul cu credincioşie şi bine. Acum îl aştepta sabia lui Nero şi nu l-au încurajat mulţi. Dar Onisifor a făcut-o. Ce lucrare minunată a avut acest om ca misionar în spatele frontului.

Fii un încurajator ca Barnaba, ca efesenii, ca filipenii, ca Onisifor. Nu pierde ocazia de a fi un misionar din spatele frontului veritabil.

Concluzie

Nu toţi suntem chemaţi să ne părăsim căminele şi să traversăm mări neliniştite. Mulţi nu sunt chemaţi nici să se mute în capitale îndepărtate

pentru a planta o biserică. Dar suntem chemaţi să facem ceva, şi dacă nu suntem trimişi ca misionari în linia de front, acceptăm cu bucurie să stăm ca misionari în spatele frontului.
Există un loc pentru tine, bunico, în slujba Domnului. Există un loc pentru tine, adolescentule. Există un loc pentru tine, pereche proaspăt căsătorită, şi pentru tine tată şi mamă, şi pentru tine şi pentru tine şi pentru tine. Toţi suntem mântuiţi cu acelaşi scop - pentru a-1 sluji pe Domnul (Efeseni 2:10). Unii dintre noi sunt chemaţi să predice; alţii sunt chemaţi să înveţe. Unii sunt chemaţi să plece; alţii sunt chemaţi să coase. Unii sunt chemaţi să cânte în corurile bisericilor, alţii sunt chemaţi să-şi croiască drum prin staţiile de misiune din junglă.
Problema nu este ce eşti chemat să faci. Problema este dacă faci ceea ce eşti chemat să faci? Nu este nici o ruşine să fii misionar în spatele frontului. Singura ruşine este să fii un misionar neascultător în spatele frontului.
Sunt mult mai multe lucruri de făcut în activitatea misionară decât să dai şi să te rogi. Ai o viaţă întreagă înaintea ta pentru a-1 sluji pe Dumnezeu cu folos în spatele frontului. Găseşte acea viaţă din abundenţă slujind pe Domnul exact acolo unde eşti. Acesta este genul de susţinere care aduce bucurie misionarilor din spatele liniilor.
Back to the Bible este o lucrare nonprofit dedicată învăţăturilor biblice, evanghelizării şi zidirii creştinilor din întreaga lume.
Dacă te putem ajuta să cunoşti mai mult despre Hristos şi despre viaţa creştină, te rugăm scrie-ne fără nici o obligaţie materială.
Back to the Bible
P.O. Box 82808
Lincoln, NE 68501

Cuprins

Capitolul Pagina
Introducere.....3
1. Mărturiseşte.....4
2. Creşte.....9
3. Slujeşte.....12
4. Fii sarea lumii.....15
5. Roagă-te.....18
6. Trimite misionari.....21
7. Ajută.....24
8. Finanţează.....27
9. Găzduieşte.....31
10. încurajează.....34
Concluzie.....38

Eşti un misionar.

Deşi nu traduci Biblia într-o altă limbă sau nu plantezi o biserică într-o capitală a lumii, Dumnezeu te-a chemat din spatele frontului la o lucrare de susţinere a misionarilor din linia întâi de front.
Această broşură îţi arată 10 modalităţi prin care poţi fi un misionar în comunitatea ta şi prin care poţi susţine misionarii de peste mări.
Folosind modelul Bisericii primare, Woodrow Kroll ne artă cât de serioşi au fost credincioşii din Faptele apostolilor în trimitere, dăruire, rugăciune

şi încurajare. Creştinii de astăzi nu trebuie să se lase mai prejos.

Woodrow Kroll este Director General şi învăţător al Bibliei pentru Back to the Bible. De zece ani slujeşte ca preşedinte al Practical Bible College din Bible School Park, New York. A scris mai mult de douăsprezece cărţi şi este un vorbitor cunoscut la conferinţe ca The Cove, Bibletown and World Life. Dr. Kroll şi soţia sa Linda, locuiesc în Lincoln, Nebraska.